

[Bmann.]

arbejdsløsheden. Det foregav alle septem-berforligets partier at være enige om, selv om nogle partier var mindre enige end andre, det ved vi jo. Nu er hovedtemaet ikke længere arbejdsløsheden, men det er Danmarks valutabalace. Til beskæftigelseskrisen er der nu kommet en alvorlig valutakrise. Jeg skal ikke bestride, som sagt, at det står kritisk til med betalingsbalancen, men jeg vil gerne ved denne debat have lejlighed til at slå fast, at vi stadig væk har en arbejdsløshed af samme styrke som dengang i fjor, da man fra visse sider tog den alvorligt.

Jeg vil også gerne tage mig den frihed at konstatere, at de beskæftigelsesforanstaltninger, man vedtog dengang — og vedtog med vores støtte — viste sig ikke at være tilfredsstillende. Man antog, at disse foranstaltninger ville bringe 40.000 arbejdsløse i arbejde, men vi har stadig væk det samme niveau for arbejdsløsheden, selv om personerne naturligvis er skiftet ud.

Så er spørgsmålet: skal vi tage det, at man nu taler om noget andet som det fremherskende, og som hr. Hilmar Baunsgaard anså for det fremherskende, som udtryk for, at regeringen og forligspartierne faktisk har givet op og ser med sindsro på, at der er en permanent arbejdsløshed på omkring 150.000, som noget, vi må slå os til tåls med, noget, vi må acceptere? Det kan ikke nytte noget at skjule, at der er indflydelsesrige kredse i dette land med stor magt i presse og medier, som har helt kontante interesser i, at der nu indtræder en voksende sløvhed over for ledigheden, og som faktisk ikke undser sig for at true med endnu større ledighed, hvis de ikke får deres krig fremmet.

Hvad er det så for en krig? Det er krigen, der er lanceret under navnet: lavere omkostninger, inflationsbekæmpelse. Det vil sige oversat til dansk: løntilbageholdenhed og dermed større indtjeningsvevne for virksomhederne. Det er jo den linje, der er stukket ud både fra det økonomiske sekretariats side og fra vismændenes side.

Kort og godt så siger vismændene, at hvis lønnen ikke kommer ned i forhold til udlændets niveau, så vil beskæftigelsen og betalingsbalancen komme til at give efter. Så blidt kan man altså sige det. Her har vi altså formlen i al dens brutalitet og enkel-

hed. Vi må have en indkomstpolitik, det vil sige lønnen relativt ned, ellers går det galt med betalingsbalancen, og så får vi mere arbejdsløshed og alligevel løntryk i den sidste ende, for sådan er efter vismændenes omfattelse de ubønhørlige økonomiske love. Denne limpind er regeringen i det store og hele hoppet på. Nu er det indkomstpolitik, det gælder — man lancerer den med lidt sukkergodt om beskæring af arbejdsfrie indkomster — for nu står altså det store slag om valuta og betalingsbalance, og alle og enhver må da kunne se, at sådan hænger det sammen. Knap nok et ord om den arbejdsløshed, som vi stadig væk har.

Socialdemokraterne og fagbevægelsens personer kunne i og for sig godt have forskånet os for snakken om, at nu skal vi have en indkomstpolitik, der omfatter alle. Hvis regeringen havde i sin magt bare til 75 pct. at gennemføre noget sådant, ja, så ville vi alle sammen vel se med en vis sympati på regeringens bestræbelser. Men når man nu forstår, at disse bestræbelser indledes med, at landbruget skal have nedsat skatterne førend nogen andre, og at dette perspektiv er et fuldgyldigt led i regeringens forhandlinger med venstre, ja, så er dette jo et tydeligt bevis på, at regeringen ikke har snakket ærligt til de danske lønmodtagere, da den lovede en indkomstpolitik, der skulle omfatte alle.

Det ville jo være befriende, hvis vi i en alvorlig situation, som vi faktisk står i, havde haft en ærlig tilståelse af, at indkomstpolitik for alle, det magter man ikke, men vi vil gå så og så langt, og om man derefter, førend man snakker løn og overenskomster, gennemførte de foranstaltninger, som man mener denne gang skal adskille den såkaldte indkomstpolitik fra, hvad vi tidligere har oplevet, sikre reallønnen, fastlægge skatteniveauet, sikre huslejen, gøre, hvad man kan for at sikre priserne og avancerne, demonstrere, at så og så mange indkomstarter havde man nu fået med, garantere mod overraskelser senere i form af forhøjelser af takster og afgifter og husleje. Og dertil en klar redegørelse for, hvad man har af program for beskæftigelsen, herunder et byggeprogram med en fast rytme og nogle offentligt styrede anlægsprogrammer, som jo ganske tydeligt er uundværlige, hvis vi vil gøre et ordentligt indhug på ledigheden.